

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: H | 13630

Érkezett: 2017 JAN 16.

Határozati javaslat

Dr. Kövér László

az Országgyűlés Elnöke részére

Budapest

Tisztelt Elnök Úr!

Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 28. §-ának (4) bekezdése alapján mellékelten benyújtom **az oktatás sürgető reformjáról** szóló határozati javaslatot.

Budapest, 2017. január 11.

dr. Fodor Gábor
független

**.../2016. (...) OGY határozat
az oktatás sűrgető reformjáról**

Az Országgyűlés felismerve, hogy az oktatási rendszer több ponton is átalakításra szorul, a legsűrgetőbb változtatások jegyében a következő határozatot hozza:

Az Országgyűlés felkéri a Kormányt, hogy az oktatás halaszthatatlan reformja keretében alkosson jogszabályokat és tegyen intézkedéseket az alábbi célok és feladatok megvalósítása érdekében:

1. A kötelező hittan és erkölcsstan haladéktalanul kerüljenek ki a Nemzeti alaptantervből (a továbbiakban: NAT.), helyettük a gazdasági és jogi ismeretek, valamint a demokráciaismeret alaptantervben kötelező tárgyként szerepeljenek.
2. Újra legyen szabad a tankönyvválasztás.
3. Kerüljön bevezetésre sportágválasztó félév, amelyek racionalizálnák a mindennapos testnevelést.
4. Bármilyen változtatás, amely érinti az érettségizőket, vagy bármely közoktatási mérőszámot megmászó diákokat, kizárólag felmenő rendszerben legyen bevezethető.

Határidő: 2017. május 31.

Felelős: miniszterelnök

Indokolás

1. A kötelező hittan és erkölcsstan üzenete az, hogy a kormány valamiféle erkölcsmonopóliumot birtokol, amelyet terjeszt a diákok körében, ugyanakkor a kormány értékrendje merőben antidemokratikus, társadalomszemlélete kirekesztő, közösség-szervező elképzelései nem illeszkednek a nyugati kultúrkörbe. A hittan és az erkölcsstan tankönyveket úgy építették fel, hogy a diákok számára észrevétlenül, de hangsúlyosan jelenjen meg benne bizonyos társadalmi csoportok kirekesztése. Az erkölcsstan jelenlegi formája tehát kifejezetten káros, azt alapvető jogi ismeretekkel együtt, „*erkölcs és jog*” tantárgyi munkacímmel volna kívánatos beleírni a Nemzeti Alaptantervbe, mert az erkölcs és a jog rokonjelenségek, egy adott közösség írott és íratlan normáit összesítik, amelyek alapján egy társadalom tagjai békében együtt tudnak élni.

Fontos, hogy az állampolgárok bizonyos gazdasági összefüggésekkel tisztába kerüljenek, de talán ennél is fontosabb, hogy az tisztában legyenek alapvető jogaikkal, az emberi jogok egyetemességével, az emberi méltóság mindenképp való tiszteletével, alapvető egyéni és kollektív szabadságjogokkal, az egyenlő bánásmód követelményével, valamint azzal, hogy egy állampolgárral nem tehet meg bármit a mindenkori kormányzat: a jog uralma, a jogállam intézménye védi őt az önkényuralomtól.

2. A szabad tankönyvválasztás kérdése létkérdés a magyar gazdaság és a társadalom jövője számára. A kísérleti tankönyvek hemzsegnének a hibáktól, gyakorlati tudást alig nyújt a jelenlegi Nemzeti Alaptanterv, a globalizált világban szinte semmilyen tudás nem hasznosul, amit el kell sajátítani a magyar állami iskolákban. E tankönyvek messze elégtelenek a jelenkor kihívásaihoz képest, és túrhetetlenül sok hibát tartalmaznak, ráadásul a tankönyvpiacra értékesített tankönyvek számát minimálisan csökkentette a tankönyvpiac monopolizációja, nem racionalizálásról van tehát szó, pusztán egy újabb centralizációs lépésről, amely a tankönyvek tekintetében is katasztrófát okozott.
3. A jelenlegi testnevelés-oktatás kizárólag arra jó, hogy megutáltassa a sportot a gyerekekkel. A kormánypárti oktatáspolitikusok által sem tagadott infrastruktúra-hiány azt okozta, hogy sokak számára a testnevelés óra egyenlő az iskola épületében való lépcsőzéssel és az osztályteremben széttologatott padok közti törpejárással. A javasolt változtatások fő célja a gyerekek komfortérzetének növelése, valamint az, hogy a mindennapos testnevelés arról szóljon, hogy egészséges életet élő, mozgást kedvelő felnőttek legyenek a jelenlegi diákokból, de a teremgazdálkodás sem utolsó szempont.

Az 5-8. évfolyamosoknak kötelezően választott sportágaik lennének, később eldönthetik, hogy folytatják-e az adott sportegyesületben, vagy próbálkoznak tovább más sportággal a következő félévben. Az iskola – amennyiben valaki sportágot választott – elismeri ezután az edzéseket testnevelésórának. Ez az eleve igazolt vagy rendszeresen sportolókra nem vonatkozna. Az ő edzéseik is arányosan kiváltanának testnevelésórát. Ez létkérdés számukra, ugyanis sokan az egész napos iskola miatt nem tudnak megfelelően edzésre járni, így elvesztik a lehetőséget, hogy sportoló lehessen belőlük – ami elfogadhatatlan.

A sportoktatás fent részletezett racionalizálásához a korábban már követelt intézményi autonómiára van szükség, hiszen a sportágválasztó félévekhez az iskola helyi sportegyesületekkel, sportlétesítményekkel kell, hogy kapcsolatot ápoljon, szerződéseket kössön. Ehhez a helyi önkormányzat közvetítésére van szükség, valamint arra, hogy az iskolaigazgatók, tantestületek kezébe korábban gyakorolt jogkörök visszakerüljenek.

4. Bármilyen változtatás, amely érinti az érettségizőket, vagy bármely közoktatási mérföldkövet megmászó diákokat, kizárólag felmenő rendszerben legyen bevezethető. Megengedhetetlen, hogy egy érettségiző, vagy egy gimnáziumba felvételiző úgy lépjen a közvetlen érettségiző-felkészítő szakaszba, illetve az általános iskola hetedik osztályába, hogy közben nem tudja, milyen elvárásoknak kell megfelelnie. A jelenlegi, folytonos szabályváltoztatások, a felmenő rendszerben való gondolkodás teljes hiánya olyan többletterhet tesz az egyébként is túlterhelt magyar diákok vállára, ami azt eredményezi, hogy figyelmük és energiájuk elvész az új elvárások között, ahelyett, hogy jól meghatározott feladataikra céltudatosan készülhetnének. Ez a rendszer abba az irányba tolja a diákokat, hogy a nemzetközi mezőnyben egyre jobban lemaradjanak versenytársaiktól, ez pedig évtizedekre állítja kényszerpályára a magyar gazdaságot.

Budapest, 2017. január 11.

dr. Fodor Gábor
független